

Het Hof verduidelijkt het begrip „minimumsalaris” van gedetacheerde werknemers

De richtlijn betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers¹ bepaalt dat de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden die aan gedetacheerde werknemers worden gegarandeerd met betrekking tot het minimumloon, worden vastgelegd in het recht van de lidstaat van ontvangst en/of, voor de bouwsector, in collectieve arbeidsovereenkomsten („cao's”) die in de lidstaat van ontvangst algemeen verbindend zijn verklaard.

Volgens de Finse wet inzake de terbeschikkingstelling van werknemers is het minimumloon een beloning die is vastgesteld op basis van een algemeen verbindend verklaarde cao.

Elektrobudowa Spółka Akcyjna („ESA”) is een Poolse vennootschap die in Polen overeenkomstig het Poolse recht arbeidsovereenkomsten heeft gesloten met 186 werknemers. Die werknemers werden vervolgens gedetacheerd naar het Finse filiaal van ESA, om elektriciteitswerkzaamheden te verrichten op het bouwterrein van de kerncentrale Olkiluoto in de gemeente Eurajoki in Finland.

Omdat de betrokken werknemers van mening waren dat ESA niet het minimumloon heeft betaald dat hun verschuldigd is overeenkomstig de Finse algemeen verbindend verklaarde cao's voor de elektriciteitssector en de sector bouwtechnische installaties, hebben zij ieder voor zich hun schuldvorderingen ter inning overgedragen aan de Sähköalojen ammattiliitto (Finse vakbond voor de elektriciteitssector).

Voor de Satakunnan käräjäoikeus (arrondissementsrechtbank Satakunta) betoogt de Sähköalojen ammattiliitto dat het minimumloon van de werknemers overeenkomstig die cao's wordt berekend aan de hand van criteria die voor hen gunstiger zijn dan die welke door ESA worden toegepast. Die criteria betreffen met name de wijze van indeling van de werknemers in loongroepen, de wijze van vaststelling van de beloning (per uur of per afgewerkt stuk), de wijze van toekenning aan de werknemers van vakantiegeld, een dagvergoeding en een reistijdvergoeding, en de wijze van financiering van hun huisvesting. ESA betoogt met name dat de Sähköalojen ammattiliitto niet namens de gedetacheerde werknemers in rechte kan optreden, aangezien het Poolse recht de overdracht van aanspraken uit een arbeidsverhouding verbiedt.

De Satakunnan käräjäoikeus wenst van het Hof van Justitie te vernemen of het in het Handvest van de grondrechten neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte eraan in de weg staat dat een regeling van een lidstaat, volgens welke de overdracht van schuldvorderingen uit arbeidsverhoudingen verboden is, een vakbond belet een beroep in te

¹ Richtlijn 96/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996 betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten (PB 1997, L 18, blz. 1, met rectificaties in PB 2007, L 301, blz. 28, en L 310, blz. 22).

stellen bij een rechterlijke instantie van de lidstaat van ontvangst, om voldoening te verkrijgen van de vorderingen die gedetacheerde werknemers aan hem hebben overgedragen. Verder vraagt de verwijzende rechterlijke instantie het Hof of de richtlijn betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „minimumloon” de in het hoofdgeding aan de orde zijnde bestanddelen van de beloning omvat, zoals die in een algemeen verbindend verklaarde cao zijn vastgesteld.

In zijn arrest van vandaag stelt het Hof vast dat de bevoegdheid van de Sähköalojen ammattiliitto om beroep in te stellen bij de verwijzende rechterlijke instantie wordt geregeld door het Finse procesrecht en dat uit de richtlijn betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers ondubbelzinnig blijkt dat kwesties die het minimumloon betreffen, ongeacht het recht dat van toepassing is op het dienstverband, worden geregeld door het recht van de lidstaat van ontvangst, in casu Finland. Het Hof wijst erop dat in het onderhavige geval het beroep dat de Sähköalojen ammattiliitto heeft ingesteld bij de Satakunnan käräjäoikeus en, bijgevolg, het in het Handvest gewaarborgde recht op een doeltreffende voorziening in rechte op geen enkele grond ter discussie kunnen worden gesteld.

Het Hof roept voorts in herinnering dat de richtlijn een dubbel doel dient: enerzijds beoogt zij eerlijke concurrentie te verzekeren tussen nationale ondernemingen en ondernemingen die grensoverschrijdende diensten verrichten; anderzijds wil zij garanderen dat op gedetacheerde werknemers een kern van dwingende bepalingen van de lidstaat van ontvangst inzake minimale bescherming wordt toegepast. Het Hof benadrukt echter dat de richtlijn niet de feitelijke inhoud van die bepalingen heeft geharmoniseerd; niettemin verstrekt zij enige informatie over die inhoud.

Zo heet het in de richtlijn uitdrukkelijk dat het minimumloon wordt omschreven door de nationale wetgeving of praktijk van de lidstaat van ontvangst, voor zover die definitie niet tot gevolg heeft dat het verrichten van diensten tussen de lidstaten wordt belemmerd. Het Hof verbindt daaraan de conclusie dat ook de wijze waarop het minimumloon wordt berekend en de criteria die in dat verband worden gehanteerd, tot de bevoegdheid van de lidstaat van ontvangst behoren.

Gelet op het voorgaande concludeert het Hof dat de richtlijn zich niet verzet tegen een berekening van het minimumuurloon en/of het minimumloon voor stukwerk die is gebaseerd op de indeling van de werknemers in loongroepen, mits die berekening en die indeling volgens bindende en transparante regels worden verricht. Het staat aan de nationale rechterlijke instantie na te gaan of aan deze voorwaarde is voldaan.

Het Hof wijst er voorts op dat de dagvergoeding, die de sociale bescherming van de betrokken werknemers beoogt te verzekeren, voor zover zij de aan de terbeschikkingstelling verbonden nadelen compenseert, niet aan de werknemers wordt uitgekeerd als vergoeding van daadwerkelijk in verband met de terbeschikkingstelling gemaakte onkosten. Bijgevolg moet die vergoeding worden aangemerkt als een toeslag in verband met de terbeschikkingstelling en vormt zij overeenkomstig de richtlijn een deel van het minimumloon onder dezelfde voorwaarden als die waaronder zij begrepen is in het minimumloon dat wordt betaald aan lokale werknemers die binnen de betrokken lidstaat worden gedetacheerd.

Het Hof zet verder uiteen dat een vergoeding voor de dagelijkse reistijd, aangezien die niet wordt uitgekeerd als vergoeding van de onkosten die de werknemer daadwerkelijk in verband met de terbeschikkingstelling heeft gemaakt, overeenkomstig de richtlijn moet worden aangemerkt als een toeslag in verband met de terbeschikkingstelling, en dus als een deel van het minimumloon.

Daarnaast brengt het Hof onder de aandacht dat de bekostiging van de huisvesting van de betrokken werknemers door ESA en de verstrekking van maaltijdbonnen aan die werknemers ter vergoeding van de kosten van levensonderhoud die zij daadwerkelijk in

verband met hun terbeschikkingstelling maken, geen bestanddelen van het minimumloon kunnen vormen.

Wat de betaling van vakantiegeld betreft, wijst het Hof erop dat iedere werknemer recht heeft op een jaarlijkse vakantie met behoud van loon. Bijgevolg moet de richtlijn aldus worden uitgelegd dat het minimumvakantiegeld dat aan de gedetacheerde werknemer moet worden toegekend voor het minimumaantal betaalde vakantiedagen, overeenkomt met het minimumloon waarop hij in de referentieperiode recht heeft.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106